

Andreas Kammergaard Ipsen

Tro med sko på

ANDREAS
KAMMERSTGAARD
IPSEN

Tro med sko på

LOGOSMEDIA

Indhold

Introduktion 7

Tro uden tro 8

Kapitel 1: Jesus og julemanden 11

Tro og tvivl 13

Guds slave eller Guds barn 16

En kristens identitet 23

Er troen i hovedet noget skidt? 25

Opsummering 29

Kapitel 2: Den frelsende tro 31

Kom til Jesus 32

Slip kontrollen 34

Kan ikke eller vil ikke? 40

Hvem har krammet på hvem? 47

79 procent tro 54

Tag tvivlen ved hornene 57

Tvivl eller vantro 59

Opsummering 61

Kapitel 3: Den frelsende tro i praksis	63
Uendelighed divideret med syv milliarder	64
Nådens frekvens	67
Ordet	68
Dåben	73
Nadveren	79
Opsummering	82

Kapitel 4: Frelsesvished	83
Skråsikkerhed	84
Ægte frelsesvished	88
Opsummering	93

Fri	95
------------	-----------

Studieoplæg	99
1. oplæg: Lukasevangeliet 23,39-43	99
2. oplæg: Matthæusevangeliet 14,22-33	102
3. oplæg: Johannesevangeliet 15,1-8	104

Om forfatteren	107
-----------------------	------------

Introduktion

Vi taler hele tiden om tro. Vi mødes i vores kristne fællesskaber, fordi vi er fælles om troen. Vi deler troen med hinanden. Vi opmuntrer hinanden i troen. Vi fortæller vores venner om Jesus og sender missionærer til Afrika for at flere mennesker skal komme til tro. Men hvad mener vi egentlig, når vi taler om »tro«? Har du nogensinde tænkt over det? Har du nogensinde overvejet, hvad tro er?

Tro er ikke bare tro. Tro kan faktisk forstås på mange forskellige måder, og ordet bliver også brugt på mange forskellige måder i Bibelen. Det er vigtigt for os at få øjnene op for dette, for misforstår vi, hvad Bibelen mener, når den taler om tro på forskellige måder, så risikerer vi, at det bliver rigtig surt at være kristen.

Vi kan blive frustrerede over, at vi kæmper med tvivl i en sådan grad, at vi kommer i tvivl, om vi overhovedet tror. Vi kan blive frustrerede

over, at vi egentlig ved så lidt om det, vi tror på. Ofte bunder disse kampe i en misforståelse af, hvad det vil sige at tro. Det sker, når man bilder sig ind, at tro i bund og grund er en ny byrde, vi som kristne skal bære på sammen med alt det andet, vi skal gøre eller ikke må gøre, i stedet for at se troen som et godt budskab, en frisættelse.

Tro uden tro

Nogle gange hører man formuleringen: »Som kristne skal vi ikke gøre andet end at tro«. Det kan lyde, som om man mener, at evangeliet handler om, at Gud har skåret ned i kravene til os mennesker, så vi langt om længe er nede på et niveau, hvor vi faktisk kan være med. Hvad bildte Gud sig egentlig også ind med alle de umulige regler i det Gamle Testamente? Nej, nu har Gud forstået det hele lidt bedre, så derfor har han skåret alle de besværlige regler væk og erstattet dem med en enkelt: Vi skal tro på ham. Når det ikke er mere end det, så må vi da kunne finde ud af det.

Men denne måde at tænke om troen er den sikre vej til frustrationer og i yderste konsekvens frafald fra troen, for når du på denne måde gør troen til noget, vi skal gøre tilstrækkeligt godt, så

vil vi alle før eller siden finde ud af, at ikke engang det kan vi finde ud af.

Det er vigtigt at forstå, hvad tro er. For hvis du gør det, vil du finde ud af, at det faktisk er muligt at tro på Gud uden at have en frelsende tro på ham. Man kan faktisk tro uden at tro! Og måske er det faktisk, hvad du gør lige nu. Derfor håber jeg, at denne lille bog kan være til hjælp for dig til to ting: For det første at få noget konkret og nyttig viden om, hvad tro er. Men jeg håber ikke, at det stopper ved ren viden. Jeg håber, at du vil blive udfordret til at overveje, om du, der måske er vokset op med troen og altid har kaldt dig for en kristen, rent faktisk ejer den frelsende tro på Jesus. Jeg håber, at din viden om troen må kunne flytte sig fra hjernen til hjertet.

Tro er et af de mest fundamentale begreber i kristendommen, og vi skal derfor ikke blive for hurtigt færdige med at beskæftige os med det. Dermed er ikke sagt, at du ikke kan være en kristen og have fred i troen på Jesus uden at have studeret og fået overblik over de mange nuancer, som Bibelen bruger til at tale om troen. Noget af det, der netop er en hjørnesteen i denne bog, er, at den frelsende tro ikke er en intellektuel øvelse, hvor det handler om at forstå den kristne troslære i tilstrækkelig grad, men at den frelsende tro gan-

ske enkelt er det at komme til Jesus, som du er. Mit håb er, at denne lille bog kan være til hjælp for dig, der kæmper med troen og føler, at du er ved at drukne i tvivl og frustrationer.

Der er sikkert mange måder, man kan tale om tro på, og Bibelen gør det også på mange måder. I denne bog vil jeg fokusere på to måder: 1. Tro som intellektuel overbevisning. 2. Tro som en relation til Jesus. Det er forskellige vinkler på troen, som naturligvis hænger sammen, men som vi alligevel ikke må blande sammen, hvis vi ikke vil miste troens glæde og frimodighed. Der er altså ikke tale om to helt uafhængige former for tro, hvor du skal vælge en af dem. De er forskellige synsvinkler på samme sag, der supplerer hinanden, men alligevel ikke må forveksles med hinanden.

KAPITEL 1:

Jesus og julemanden

Den første vinkel på troen er, at den kan handle om, hvad du tror er sandt eller virkeligt. Det er den slags tro, man taler om, hvis man siger, at man tror, at Gud findes. Det er den samme slags tro, børn giver udtryk for, når de tror, at julemanden findes og at han kommer med gaver juleaften. Det er også den slags tro, man taler om, når man stiller spørgsmålet: »Tror du på, at der er liv i rummet?« Det kan du enten svare ja eller nej til, eller du kan lægge dig midt imellem og sige, at du hælder den ene eller den anden vej.

På samme måde kan du tro på, at Gud findes, eller du kan være mindre sikker i din sag og sige, at du hælder til at tro på, at han findes. Denne tro

sidder i hovedet, for den handler om, at du regner noget for sandt eller falsk. På denne måde kan du tro på, at Gud findes, at han har skabt verden, at Jesus levede og er Guds søn, at han døde på korset for din skyld, og at han opstod fra graven på den tredje dag. Alt det kan du tro på i den forstand, at du tror på, at det er sandt, at det er en historisk virkelighed. Det kan sammenlignes med min urokkelige tro på, at Spanien eksisterer, selvom jeg aldrig har været der og set landet med mine egne øjne. Jeg har aldrig set Spanien, men jeg er overbevist om, at landet eksisterer. Ja, jeg tror fuldt og fast på det. Jeg har ikke noget særligt forhold til Spanien, det er ikke et land, der betyder særlig meget for mig (udover at de producerer nogle gode fodboldspillere), men jeg tror fuldt og fast på, at Spanien eksisterer. Jeg kan altså gå rundt i min dagligdag med en fast tro på Spaniens eksistens, men det er ikke en tro, der har nogen betydning for mit liv. Det er ikke en tro, der ændrer noget.

Tror du på Gud på samme måde, som jeg tror på Spanien? Er din tro på Gud bare en tro på hans eksistens? Eller ejer du en tro på Gud, der rent faktisk har betydning for dit liv og din dagligdag?

Tro og tvivl

Min tro på Spaniens eksistens er meget stærk. Faktisk må jeg erkende, at min tro på Spaniens eksistens er en hel del stærkere end min tro på Guds eksistens. Og her støder vi ind i et af de stærkeste kendetegn på denne type tro, nemlig at den kan plages af tvivl. Hvis nu jeg mødte en meget overbevisende person, der dygtigt argumenterede for, at Spanien slet ikke findes, så kunne jeg måske gå hen og blive helt i tvivl om, hvorvidt det, jeg har troet så fast på, overhovedet er sandt.

På samme måde kan du komme til at tvivle på f.eks. Guds eksistens, Jesu guddommelighed eller Bibelens troværdighed. Det er rigtig hårdt, når det sker, og for mange kristne kan tvivlen få dem til at overveje, om de så tror rigtigt, om de er kristne i det hele taget. Denne intellektuelle tro kan være stærk eller svag. Du kender sikkert nogle mennesker (og måske er du selv en af dem), der bare er urokkeligt overbeviste om, at Gud findes. For dem er tanken om, at han ikke skulle findes, fuldstændig latterlig. Guds eksistens er for dem det mest naturlige i verden. Sådan har jeg det ikke. Jeg kæmper ofte med stærk tvivl på Guds eksistens. Hvis det at tro udelukkende handlede om at tro på Guds eksistens, så ville jeg være en ekstremt dår-

lig kristen. Så skulle jeg for alvor til at overveje med mig selv, om min tro nu også er stærk nok til, at jeg kan blive frelst.

Jeg ved, at mange kristne kæmper med netop disse tanker. Måske gør du netop det, og det er rigtig synd, for så glemmer du netop, at troen er andet og mere end bare at tro på Guds eller Jesu eksistens. Det er godt at tro på Guds eksistens, ja, det er faktisk en af de mest basale måder, vi kan tale om troen på, for uden denne vinkel på troen bliver det svært at tale om tro på andre måder. Men vi må bare ikke bilde os ind, at det er denne tro, som gør os til kristne. Det er ikke denne type tro, som er den frelsende tro.

Det er fuldt ud muligt at tro alt det rigtige om Gud uden rent faktisk at tro *på* Gud. Der er en livsvigtig forskel her. Det er faktisk muligt ikke at have den frelsende tro, men alligevel tro på, at Gud eksisterer, at han har skabt verden, at Jesus levede og var Guds søn, at han døde på korset for vores skyld, og at han opstod fra graven igen. Der er utallige mennesker, der tror på, at Gud eksisterer, men den tro frelser dem ikke. Der er endda mange mennesker inden for kirkens eller missionshusets vægge, der tror på, at Jesus er Guds søn, tror på, at han døde for deres skyld, tror på, at han opstod fra de døde, uden at de ejer den frelsende

tro. De tror nemlig bare alle de rigtige ting *om* Gud. Og det er de ikke ene om at gøre, for hvis det handlede om, at tro på de rigtige ting *om* Gud, så ville de onde ånder være verdensmestre. Hør hvad der står i Jakobsbrevet 2,19: *»Du tror, at Gud er én; det gør du ret i. Det tror de onde ånder også – og skælver.«* De onde ånder har en langt stærkere tro på Guds eksistens, end vi overhovedet kan drømme om. De er endda langt mere overbeviste om, at Gud findes, end jeg er om, at Spanien findes. De onde ånder tror alt det rigtige *om* Gud, men det frelser dem ikke, for de tror ikke *på* Gud og vil aldrig kunne det. De onde ånder bliver ikke frelst af at tro på det rent faktuelle i, at Gud findes, at han har skabt verden, at Jesus er Guds søn, at han døde og opstod fra graven, eller at Bibelen er Guds ord. Og det gør du heller ikke.

Intet menneske bliver frelst, og intet menneskehjerte bliver forvandlet af at tro på, at Gud findes, eller af at tro en masse rigtige ting *om* Gud. Tværtimod er der noget, der tyder på, at det »kun« at tro på Guds eksistens og at tro nogle rigtige ting om Gud nærmere bringer dom over mennesker. Prøv at høre, hvad Paulus siger i Romerbrevet 1,18-21:

»For Guds vrede åbenbares fra Himlen
over al ugudelighed og uretfærdighed hos

mennesker, der undertrykker sandheden med uretfærdighed. Det, man kan vide om Gud, ligger nemlig åbent for dem; Gud har jo åbenbaret det for dem. For hans usynlige væsen, både hans evige kraft og hans guddommelighed, har kunnet ses siden verdens skabelse og kendes på hans gerninger. *De har altså ingen undskyldning. For de kendte Gud, og alligevel ærede og takkede de ham ikke som Gud.*» (Min kursiv).

Her er der tale om mennesker, der udmærket godt er klar over, at Gud findes, og de kender endda til hans kraft og gerninger. Men den rene viden frelser dem ikke. I stedet bliver den til dom over dem, for hvis de kan se, at Gud findes, hvorfor ærer og takker de ham så ikke som Gud? Hvorfor stræber de ikke efter at lære den Gud at kende, som de har en erkendelse af? Hvorfor forsøger de ikke at leve efter hans vilje? Disse menneskers erkendelse af Guds eksistens frelser dem ikke, lige så lidt som de ondt ånder i Jakobsbrevet kapitel 2 bliver frelst af at tro på Guds eksistens.

Guds slave eller Guds barn

Hvis den frelsende tro udelukkende indebærer, at tro på Guds eksistens, så kunne vi med rette an-

klage Gud for en alvorlig svipser. For hvorfor viser Gud sig så ikke bare klart og tydeligt for ethvert menneske, så ingen længere vil være i tvivl om, at han findes? Hvis Gud er almægtig, så kan han vel finde på en eller anden skudsikker måde at give sig til kende på for alle mennesker? Så kan vi være sikre på, at der ikke vil være en eneste ateist tilbage i verden. Alle vil være overbeviste om Guds eksistens. Alle vil tro fuldt og fast på ham. Men det gør Gud ikke, og det gør han ikke, fordi han ikke bare er ude efter mennesker, som tror på, at han findes. Det ville ellers være en meget effektiv måde at få alle mennesker til at bøje knæ for Gud, men det ville være overvældelse og frygt, der drev dem på knæ, og det er ikke, hvad Gud ønsker at skabe i vores hjerter. Det, han ønsker at skabe, er til gengæld kærlighed og tillid.

Hvis Gud beviste sin eksistens med umisforståelig klarhed, så ville det kun skabe slaver. Slaver bøjer knæ for deres herre, fordi de skal, fordi de ikke har andet valg, fordi de frygter for deres herres magt og måske især hans pisk. Men Gud ønsker sig ikke slaver, han ønsker sig børn; børn, der bøjer knæ for ham. Ikke fordi de skal, ikke fordi de ikke har andet valg, ikke fordi de frygter for hans magt og for, hvordan han vil straffe dem, hvis de ikke bøjer knæ, men fordi de elsker ham,

fordi de har ubetinget tillid til ham. Gud kalder os til at være sine børn og ikke slaver: *»I har jo ikke fået en ånd, der giver trællekår, så I atter skulle leve i frygt, men I har fået den ånd, som giver barneskår, og i den råber vi: Abba, Fader!«* (Rom 8,15). Udelukkende at tro på Guds eksistens gør dig altså ikke til Guds barn, men nærmere til Guds slave.

Erkendelsen af Guds eksistens vil drive frygt ind i dit hjerte, en frygt for, at Gud vil straffe dig, hvis du ikke lever efter hans vilje, frygt for, om du nu også er god nok til, at Gud vil acceptere dig. En slaves frygt. Og den frygt kan såmænd gøre dig til et meget fromt og religiøst menneske. Har du først fået slavefrygten ind i dit hjerte, så er der nærmest ingen grænser for, hvad du vil gøre for at blive et bedre menneske, så Gud vil acceptere dig. Du begynder et selvforbedringsprojekt, hvor du kaster alt ind på at ændre dine ydre gerninger og handlingsmønstre, så de bliver mere fromme og mindre syndige. Du holder op med at køre for hurtigt, lader være med at drikke dig fuld, dropper pornoen, smider piratkopierne ud osv. Det er i sig selv rigtig fint, men sagen er bare, at det alt sammen foregår på overfladen. Under overfladen, i hjertet, er alt stadig fuldstændig uændret, og hvis du kradser lidt i overfladen, så finder du ud af, at den eneste grund til, at du forsøger at forbedre

dig, er, at Gud skal belønne dig, at du selv kan få noget ud af det.

Så slavefrygtens dybeste motivation for at hjælpe din næste, give penge til gode formål eller på andre måder at leve efter Guds vilje, er altså, at du selv skal tjene på det i sidste ende. Ligesom en slaves dybeste motivation for at tjene sin herre er at undgå piskeslag og få mad på bordet. Og hvor fromt er det lige? De fleste af os kan godt fornemme, at det ikke er noget godt motiv for at forbedre sig. Måske har du oplevet det på din egen krop. Det kan være, at en af dine venner en dag gør dig en kæmpe tjeneste og giver udtryk for, at han udelukkende gør det, fordi I er venner, og »det er bare den slags, venner gør for hinanden«. Det er en god følelse, når det sker, for det gør, at du føler dig elsket. Men tænk så, hvis det nogle dage senere går op for dig, at den virkelige grund til, at din ven gjorde dig den tjeneste, var, at han selv fik en stor fordel ud af det, og at han formentlig ikke ville have gjort det ellers. Hvad får det dig til at føle? Svigtet? Udnyttat? Følelsen af at være elsket vil i hvert fald falme gevaldigt, og du vil nok begynde at overveje, hvor god en ven han egentlig er, for hans handling var i virkeligheden motiveret af egoisme og ikke af kærlighed til dig. Rigtige venner hjælper ikke kun hinanden, når de selv får no-

get ud af det, men også når de ikke får noget ud af det eller måske ligefrem risikerer at tabe på det.

En af de stærkeste fortalere for fænomenet »nyateisme«, biologen Richard Dawkins, kritiserer i sin bog »Illusionen om Gud« religion (herunder kristendom) for at være fortaler for en moral, der kun eksisterer, så længe det guddommelige politi kigger os over skulderen. Dvs. at du gerne vil gøre det gode og være sød mod andre mennesker, men kun fordi du håber på at blive belønnet af Gud eller er bange for at blive straffet af Gud, hvis du ikke gør det. Og det er fuldt ud berettiget, at Dawkins kritiserer denne form for moral, for den er vitterlig ikke særlig prisværdig. Hvis vi kun gør det gode af frygt for straf eller håb om belønning, så har vi som kristne ikke noget, vi kan prale af. Så skulle vi ærligt talt skamme os. Derfor ønsker Gud sig ikke bare mennesker, der tror på hans eksistens. Og han ønsker sig slet ikke mennesker, der bøjer knæ for ham, fordi de ikke har andet valg, eller adlyder ham af frygt for straf. Han ønsker sig uendeligt meget mere!

Gud ønsker sig børn, og at være Guds barn opleves radikalt anderledes end at være Guds slave. På overfladen har slaver og børn det til fælles, at de begge adlyder en autoritet. En slave adlyder sin herre, og et barn adlyder sine forældre (nogle gan-

ge i hvert fald). Men der er en verden til forskel på, *hvorfor* du adlyder. En slave adlyder sin herre af frygt for at blive straffet eller i håb om at blive belønnet, men sådan er det ikke for børn. Hvis et barn vokser op i en bare nogenlunde sund og velfungerende familie, så skulle det meget gerne være sådan, at barnet adlyder sine forældre af kærlighed til forældrene og ikke af frygt for straf eller i håb om at blive belønnet. Barnet ved, at det skylder forældrene alt, og det giver taknemmelighed. Barnet ved også, at forældrene nok trods alt ved en del mere om livet, end barnet selv gør, og at de derfor er værd at stole på. Der er derfor disse tre årsager til, at børn adlyder forældrene: kærlighed, taknemmelighed og tillid.

I nogle familier er det desværre sådan, at børnene lever i konstant frygt for at blive straffet af forældrene, hvis de ikke opfører sig ordentligt. Den frygt kan på overfladen skabe særdeles velopdragne børn, men under overfladen er det frygt og ikke kærlighed, der driver værket. I den slags familier vokser børn op som slaver. De adlyder måske, men kun fordi de vil undgå at få tæsk med fars bælte.

Som forælder håber jeg selv, at mine børn vil adlyde mig. Men jeg ønsker, de skal adlyde mig, fordi de elsker mig, og fordi de stoler på, at jeg for

det meste ved, hvad der er til det bedste for dem. Og når de ikke adlyder mig, så håber jeg da, at de fortryder det og måske også bliver lidt kede af det, men ikke fordi de er bange for, at jeg hiver pryglekæppen ned fra væggen eller måske smider dem på gaden, men fordi de elsker mig så meget, at de ikke ønsker at svigte mig.

På samme måde ønsker Gud, at du skal adlyde ham. Du skal ikke gøre det, fordi du frygter for hans straf eller håber på belønning, men alene fordi du elsker ham og stoler på, at han altid ved bedst. Og når du som Guds barn falder i synd, så må du angre og blive ked af det. Men ikke fordi du frygter, at Gud skal slå hånden af dig, men fordi du ikke ønsker at svigte din elskede far. Jesus har virkelig båret al din synd og al dit svigt! Det betyder, at der ikke er den synd, du kan finde på at begå, som vil få Gud til at slå hånden af dig. Tror du, at Gud kan finde på det, så har du ikke for alvor fået øjnene op for, hvad Jesus gjorde for dig på korset! Hvis du tror på Jesus, så er du Guds elskede barn, og det er du, selv når du falder i synd og svigter Gud.

Gud ønsker, at du skal adlyde ham, men han vil, at du skal gøre det som et barn og ikke som en slave; drevet af kærlighed og ikke af frygt.